

עין מושפט
נר מצוה

מו א ב מו ב פיו מוה' ניחא
מקדס הלא יג'.

—

רבינו גישה

עלי עולה מנחה. דכל המתגבר מחילה להביא או עולה או מנחה או מטיל עליו קומקום על המין. כלומר הייתי דן אותו ברחוקין דאמור לידור לבחלה בדי שלא יבא לידר הקלה דשמיא קירבני בבית חזויו ויהא ענוש כרת אלא בשתיקה יביא קרבנותיו ולא יהא יודר לבחילה קודם שקירבני. הוא הדין נמי לשאר קרבנות. לישנא דרמור בבתי כל האומר לי עולה בה בני כופתו לפני איה. דר' יהושע בן פוחייה היה נשאי הו"ק דקודם שיהיה גלולה בני שריה אמר לי עלה בה ויהי נשאי הייתי כופתו לפני איי כנשוי שעלייה כל האומר לידר מנחה אני מטיל עליו קומקום של חמין כלומר שהייתי מאבדו ביום: ר"מ

דאמר דבית חזויו היה לשום עבודת כוכבים אתי קרא דר' יהודה מאי עביד לה דמשמע ל'שש בנה מנחה לה: ומצא בני מלכים. חמשה בני מלכים מצא בחור החיל. הדין והשטיין של עבדו עבודת כוכבים והדין חיים אותן ה' מלכים בהו אותו מנחה מלש: יהיו חמס ערים (בארן מפרין) דאזין ה' מלכים וממלכות מצרים של: ונשבעותי בה צבאות.

הוא היה מוכרין של בני עבודת כוכבים. והיוו דמתי יהיה מנחה לה. אבל אותו בית חזויו היה לשם עבודת כוכבים: כדמתבאר בו יוסף כ"ו. דהא הריט גשענע ורבה בני חרות: והיו בני חנו חרס שמש כדכתי' האומר לחרס ולא יזרח וכי: יאצאמר דהיא איתן מנחה דקאמר נביא דאחת מאותן ערים שהיא נוקאת בית שמש חתה הורסא. כככיס דחכמים הן: כבנות דנשים דעתן קלות לבין יודעין: קל: ועוד עירי קרובי: קמנות. כבירין את ישראל. דרודיעין שבכחו של ישראל שתי חטובין. ואן מעפדיהם בהן כ"כ: ואן אבירן בשמיים. שיש להן יראת שמים לכל אותן אומות ואותן אומות דקורטבינו כלפי מודה אין מכירין ושבעתין בישאל ואינו יריאי שמים: גדול שמי בנוים איתן: אומות יש להן יראת שמים: א"ל כל רב שמי. שמי שאל אחא הוא זה שמי. לפי שאל היה רואהו שמים דהוי

ביה ברב מילי דחסידות: שאל היה מבניה עינו מן הארץ ולפניו היה מבטי מרוב ענוה ורו אחת התה ממדותיו. ורצו לנהוג במדה זו רב יוסף ורב ששת תלמידיו ונעשו סגי דהורין: דקרו ליה אלהא דאלהא. היינו גדול שמי בנוים אבל איתן יריאן אותו: א"ר נתום הא מנחת טהורה זה הלומד תורה טהורה בלא הרהור: (ב דאזין שעומדין בבית ה' (ב) בלילות הוו כעבודי עבודה: של מקום ועשה רצוני כדי שיהא רצוני. שלא לרצוני אהם וזכחים להנאותי אלא להנאתכם כדי שתחפזו בהם: לרצונכם וזכוח וקא פירש אתי לרצונכם וזכוחו היינו לדעתכם: וזכוחו לאפוקי מתסע: מנין למתסע בקרשים. כגון שנתסע לחתוך את התלוש חתוך מחובר אתי האי כשרעה לחתוך רבא אית וישעת חובב מנין שהוא פסול: בידעי הוא. ודראי מצוה היא: לרצונכם מפרש לרצונם היינו לדעתכם: ב'ליק פריקא וסליקא סככת מנחות

בני או למעלה או למטה: כאילו הקריב עולה כו': א"כ הכי איבעי ליה לבכתב זאת התורה עולה ומנחה חטאת ואשם. דמשמע דאמי כאילו הקריב עולה ומנחה כו': לא צריך. היינו לי דלעולה דתורתו מפקרת עליו: מאי דרביב זאת תורת חטאת הרי כבר נאמר זאת התורה לעולה למנחה לחטאת ולאשם וכי בתורת חטאת בסדר עבודת חטאת: מאי קראה דאחד המרבה כו'. מתוקה שנת העיבור אם מטט ואם הרבה יאכל. כלומר בשכר העבודה שעובד עבודה התמקין שנתו עליו אם מטע ואם הרבה בין עבודה גדולה בין עבודה קטנה שכור שוה: ברבות הטובה רבו אוכליה מה כשרון לבעליה זהו הקבי"ה שהוא חושב המרובה יותר מן הדומע שאין נתנה לא מה ולא מה כדכתיב אם ארבע לא אמר לך. וחשוב לפניו הממסע כמרבה וכלבר שיכין לבו לשמים. ואתי כותב אשה ריה נוחח לה' הכל לפנשה ליה (ובגוה"ט דו ע"ב) לשום אישים לשים ריה לשום נוחח לשים מן שאמר והיה ועולם: ככל הקרבנות לא נאמר בהן ריה נוחח לאל ולא לאלהים אלא לה. שלא ליתן פתחון פה לבעל דין למינין לחלוק מרובתים בהו בחו קרא לה' ובאידן לאלהים ש"ב מ' רשיות. אלא הכל לה: לא אמרתי לכם וזכוחו כדי שתאמר אעשה רצוני של מקום ועשה רצוני כדי שיהא רצוני. שלא לרצוני אהם וזכחים להנאותי אלא להנאתכם כדי שתחפזו בהם: לרצונכם וזכוח וקא פירש אתי לרצונכם וזכוחו היינו לדעתכם: וזכוחו לאפוקי מתסע: מנין למתסע בקרשים. כגון שנתסע לחתוך את התלוש חתוך מחובר אתי האי כשרעה לחתוך רבא אית וישעת חובב מנין שהוא פסול: בידעי הוא. ודראי מצוה היא: לרצונכם מפרש לרצונם היינו לדעתכם: ב'ליק פריקא וסליקא סככת מנחות

(ב) שיק לך ע"א.

קמ:

נודמן י' וקן אחד לבוש לבנים. °

צירושלמי פריך והכתיב וכל אדם לא יהיה צהלם מועד ואפי' מלאכים דכתיב ודמות פניהם בני אדם ומשתי דשמא שכינה היתה:

חוניו ר' חנני. תימנה הא דרשנין צמ"כ תמת אציו זומן שהוא ממלא מקום אציו זה

לא היה יודע סדר עבודה דלא קאמר ליה צא ולאמנדך סדר (ב) [עבודה] ויש לומר דציראת חטא היה ממלא מקום צבוימו ואם תאמר וכי לא ראה כהן גדול משמש מעולם שהיה לוצע בצאוקלי ומגור צלילול ועוד הא אציו נעשה דלא גדול עד שיעשה סגן ויש לומר דלא היה יודע (ב) וצא ליכנס צכסונה גדולה תמילה:

והעלה ע"יו עזרה לבשם שמים. תימנה הרי י' כאלן איסור שמוטי חוץ (ב) ונראה לזכני נח היה מעלה (ב) (לעובדי כוכבים) הנודרים נדרים ונדנות:

בתחילה כ' האומר עולה (ב) [אן] מנחה. צמחלה קודם

שיפירש קרבנו ואומר הרי עלי עולה ומנחה אני מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתיב (דברים ג) וכי תחלל לגדור וגו' כך פירש הקוטנרס עוד פירש צקונט' פירוש חלר גרסינן צמחילה כל האומר עלה אני כופמו ומניחו לפני

ארי עכשיו כל האומר לירד מנחה אני מטיל עליו קומקום של חמין צמחילה יימי שונה נרצנות וכל האומר לי עלה נרצנות כו' ועכשיו שעליתי לגדולה רצי יהושע בן פרמיה נשא היה צמסכ' מגיגה (דף ע"ג). עד כאלן לשונו ואותו הוא ליה לאצטיו גבי הרי עלי עולה ורצינו קלוינימוס אציו שב רצי משולם הגיה לשון (ב) שני צשעת פטירתו והסופר טעה בן ענה לעולה ושלשה דברים הגיה כמפי נצואה צשעת פטירתו זאת ועוד אחרת שהיה כמות צספרים צפרק בית שמאי צונחיס (דף מה:;) דברים שאין חייבין עלניהם משום פיגול חייבין עליהם משום שנת ועמא חוץ מן הדס ועומי רצי שמעון מתייב צדבר צערבו להיאלל פי' אמר רצי שמעון ועוד הגיה צשצועות (דף צ"ג:) שהיה כמות צספרים קרבנות יצבור סקין מושמטן למשחו ולא היה יודעין מנה ואמר דגרסינן למה שהן: הלומד

רץ מפניהם ורצו אחריו רץ לבית העלוי רצו אחריו כל הרואה אותו ואומר זה הוא הלך לאלכסנדראי של מצרים ובנה שם מזבח והעלה עליו (ב) לשם שמים שנאמר (יהוה) יביום ההוא יהיה מזבח לה' בתוך ארץ מצרים ומצבה אצל גבולה לה' וכששמעו חכמים בדבר אמרו ומה זה שברח ממנה כן המבטך לירד לה על אחת כמה וכמה: תניא אמר ר' יהושע בן פרחיה (ב)בתחלה כל האומר (ב)עלה לה אני כופתו ונותנו לפני הארי עתה כל האומר לי לירד ממנה אני מטיל עליו קומקום של חמין שהרי שאול ברח ממנה וכשעלה בקש להרוג את דוד אמר ליה מר קשישא בריה דרב חסדא לאביו ר' מאיר האי קרא דרבי יהודה מאי עביד ליה לכרתניא לאחר מפלתו של סנהריב יצא חזקיה ומצא בני מלכים שהיו יושבין בקרונות של והב הדין שלא לעבוד עבודת כוכבים שנאמר ביום ההוא יהי חמשי ערים בארץ מצרים מדברות שבת כנען וששבעות

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות

נעשה משרס. והא דלמרינן לעיל [ע"ב] צשמיטה לא מיפסלא מוקי לה רב ששת בשוגג: הודה לעבודס כוכבים. אמר לה אלי אתה: קמייסא. סגג צוריקה: אכל שמיטה אימא מודה ליה לרב נחמן. ואפילו חזר: נכנס עימא. לפני ולפנים: אמר ליה. שמעי לחויו צפא ולאמנדך סדר

עבודה: אונקלי. מלצוש של עלור: זילנול. אזור: להסוכפו. לנאשמו: זה שלא ירד לה. שמעי שלא ירד לה לגדולה כך נתקנא צלחוי: היודר לה על אחס כמה וכמה. שאין מוירדין אותו שלא יקלכל עלמו: כל אהס ומנדך. מוניו היה חסכ משמעיו: צמרה ממנה. שלא ראה לקבלה מתמילה: (א) כל האומר עולה. (ב) [אן] מנחה צמחילה קודם שיפירש קרבנו ואמר עלי' עולה או מנחה אזי מטיל עליו כו' משום דאין טוב לומר עלי שמא לא יקיים וכתיב (דברים ג) וכי תחלל לגדור. לשון חלר צמחילה כל האומר עלה אני כופמו ומניחו לפני חרי ועכשיו כל האומר לירד הימנה אני מטיל עליו קומקום של חמין צמחילה יימי שונה את נרצנות וכל האומר לי עלה לגדולה וכי ועכשיו שעליתי לגדולה וכי. רצי יהושע בן פרמיה נשא היה צמסכת מגיגה (דף ע"ג:.) מדצבוס שפס כנען. שפת ישראל דקרא היוצנים צאך כנען וסיפא דקרא נצשעים

ואין צריך לומר דבר אחר [וכו']:

מדקאמר אין צריך לומר דבר אחר (ב)מכלל דבית חוניו לאו עבודת כוכבים הוא תניא כמאן דאמר בית חוניו לאו עבודת כוכבים הוא (ב)דחתיא אותה שנה שמת שמעון הצדיק אמר להן שנה זו הוא מת אמרו לו מנין אתה יודע אמר להן כל יום הכפורים נודמין לי זקן אחד לבוש לבנים ונתעמף לבנים ונכנס עמי שנה זו נודמין לי זקן אחד לבוש שחורים ונתעמף שחורים ונכנס עמי ולא יצא אחר הרגל חלה שבעת ימים ומת ונמנעו אחיו הכהנים מלבדך בשם בשעת פטירתו אמר להם חוניו בני ישמש תחתי נתקנא בו שמעי אחיו שהיה גדול ממנו שתי שנים ומחצה אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה הלבישו באונקלי והגרו בצילצול העמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום שאשתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרוג רץ מפניהם ורצו אחריו הלך לאלכסנדראי של מצרים ובנה שם מזבח והעלה עליו לשום עבודת כוכבים וכששמעו חכמים בדבר אמרו מה זה שלא ירד לה כך הוידר לה על אחת כמה וכמה דברי רבי מאיר אמר לו רבי יהודה לא כך היה מעשה אלא לא קיבל עליו חוניו שהיה שמעי אחיו גדול ממנו שתי שנים ומחצה ואף על פי כן נתקנא בו חוניו בשמעי אחיו אמר לו בא ואלמדך סדר עבודה והלבישו באונקלי והגרו בצילצול והעמידו אצל המזבח אמר להם לאחיו הכהנים ראו מה נדר זה וקיים לאהובתו אותו היום (ב)שישתמש בכהונה גדולה אלבוש באונקלי שליכי ואחגור בצילצול שליכי בקשו אחיו הכהנים להרוג סח להם כל המאורע בקשו להרוג את חוניו

האומר עולה מנחה: א) גמי ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ובנותי מקצה הארץ הביאי בני מרוחק אמר: בכל אמר בו חסדא אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחה טהורה בכל מקום ס"ד: שם מנחה טהורה א"ר תנוניא זה הלומד תורה כטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכאל השרי הגדול עומד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה מנחה וכי: שם האי לעולה ולמנחה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיכין לבו לשמים ג"ב ג"א בכל הספרי די כשדרי שיכין אמת את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו. שם ובלבד שיכין דעתו לשמים: שם לא אמרתי לכם ובזוחו: שם לרצונכם ובזוחו לדעתכם ובזוחו: רש"י מכירין כו' והאשון ואין מככירין עולם: ד"ה אות כו' סמאנימו בהקב"ה ואין עובדין עבודת כוכבים: ד"ה שמי את בתמיה וגי' כבודת דך מב ע"ב וגדו דך כו' ע"א: ד"ה לעולם כו' ברביי תימים בשלמה ובקרבנות: ד"ה מאי כו' ולא חביב זאת החוקה: ד"ה אין צריך לא לעולה: בא"ד כגון ילחם לכם בשלבים: ד"ה לרצונכם כו' לקיים מצותי שמהא כפרה לכם (בבא) [בבא] חס"ד:

סליק פריקא וסליקא בס' מנחות עבודת אלו אלו היותות
בכל המרות כ"י שבדי ספרך פור ר' ישמעאל אחר פרק שתי מדות וכן בפי' המסניות להורב"ם ז"ל וסימן פריק המסכתא: כל דקריין: קמין: בחלתא: דכל מנחתא: אילין תרתא: וכל קרבניא: תרתין: ר' ישמעאל אמר: תרתין: מנחתא: הרי עלי:

מסורת הש"ס

(ב) ומילה י. (ג) יומא לג: [מס' דסוטה פ"ב ד"א], (ד) עולה לש"ש. (ה) ד"ק. (ו) צבאות דר"י פ"א. (ז) לי מלה. ז"ק. ח) ז"ק. ט) הרי על. ז"ק. (ט) סדר הכל לפנים כו'. ז"ק. י) פי רש"י ד"ק. (יא) [ואלי הוא מיתקן, (ב) ז"ק. (א) ויהי מפורש בהדיא כאלות דר"י ספ"י ע"ש].

תורה אור השלם

1. ביום ההוא יקרה מנחה
2. ביום ההוא יקרה חמש ערים בארץ מצרים מדברות שפת כנען ונשבעות ליי צבאות עיר הקרס ואמר לאתת' ישעיהו י"ח

הגהות הב"ח

(א) נברא אותו היום שאשתמש ככהני:
(ב) רש"י ד"ה כל האומר כ"ב כניו קלוינימוס נתקן גיבסל'ו גנמ' ועין חטופות:

גליון הש"ס

תוס' ר"ח נודמן כ"ב בירושלמי יומא פ"ב ד"ב מס'ו: ד"ה ותעלה כו' לעבדים הגוררים בדרים ונרבות. פי' ונחוס מנש ע"א וס' קטו פ"ב מוס' ד"ה חלור:

מוסף רש"י

ונמנעו אחיו הכהנים מלבדך בשם מלבדך נרמא כתיב את העם כסס המפורש עלה היו מלמי (ויומא ט"ז).

שיטה מקובצת

גמי ואן צריך לומר דלבר אחר מדקאמר אין צריך לומר דלבר אחר: שם כל הי"ב היה מודפן לי זקן א' לבשו לבנים ומנוטף לבנים: שם וירצו עמי שנה זו נודמן לי: שם לבוש שחורים ומנוטף: שם דאר מה נדר זה לאהובותי וקיים אותו היום שאשתמש בכהונה גדולה: שם ורצה אחריו והלך: שם אותו היום שישתמש בכהונה גדולה: שם כל האומר עלה אני כופמו: שם עתה כל האומר לירד מנחה: שם שהרי שאול ברח ממנה ושלכלה בקש להרוג את דוד כל זה נמקש: שם בריה דרב חסדא דרב אשי כו' רש"י ר"ה נכנס כו' ולפנים חס"ד ומדאי' ונמנעו אחיו הכהנים מלבדך את העם כיש המפורש שלא היו יודעין לאמרו בקדושה ובטהרה א"ל וכי כן מצאתו ברש"י כ"י אחי: ד"ה בא ולאמנדך דחוניו היה חכם: ד"ה שברח כו' שלא רצה לקבלה כך חור ונתקנא חס"ד ומדאי' בתחלה כל האומר: ד"ה מדברות כו' וסיפיה דקרא וששבעות לה' צבאות חס"ד: מד"ה בתחלה כו' כל

האומר עולה מנחה: א) גמי ומאי משמע דעיר ההרס לישנא: שם הביאי בני מרוחק ובנותי מקצה הארץ הביאי בני מרוחק אמר: בכל אמר בו חסדא אמר רב אמרי לה אמר רב יהודה: שם דקרו ליה אלהא ובכל מקום מוקטו מנש' ומנחה טהורה בכל מקום ס"ד: שם מנחה טהורה א"ר תנוניא זה הלומד תורה כטהרה: שם זה מזבח בניו וכי גיב ג"א בקצת ספרים (נד) מיכאל השרי הגדול עומד ומקריב קרבן על מזבח שהוא בניו למעלה: שם כל העוסק בתורה כאילו בנה מזבח והקריב עליו עולה מנחה וכי: שם האי לעולה ולמנחה עולה ומנחה מיבעי ליה: שם ובלבד שיכין לבו לשמים ג"ב ג"א בכל הספרי די כשדרי שיכין אמת את דעתו לשמים: שם ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיניו. שם ובלבד שיכין דעתו לשמים: שם לא אמרתי לכם ובזוחו: שם לרצונכם ובזוחו לדעתכם ובזוחו: רש"י מכירין כו' והאשון ואין מככירין עולם: ד"ה אות כו' סמאנימו בהקב"ה ואין עובדין עבודת כוכבים: ד"ה שמי את בתמיה וגי' כבודת דך מב ע"ב וגדו דך כו' ע"א: ד"ה לעולם כו' ברביי תימים בשלמה ובקרבנות: ד"ה מאי כו' ולא חביב זאת החוקה: ד"ה אין צריך לא לעולה: בא"ד כגון ילחם לכם בשלבים: ד"ה לרצונכם כו' לקיים מצותי שמהא כפרה לכם (בבא) [בבא] חס"ד:

סליק פריקא וסליקא בס' מנחות עבודת אלו אלו היותות
בכל המרות כ"י שבדי ספרך פור ר' ישמעאל אחר פרק שתי מדות וכן בפי' המסניות להורב"ם ז"ל וסימן פריק המסכתא: כל דקריין: קמין: בחלתא: דכל מנחתא: אילין תרתא: וכל קרבניא: תרתין: ר' ישמעאל אמר: תרתין: מנחתא: הרי עלי:

(א) שיק לך שאלמו

(ב) ז"ל ארי' על מ' וכו' דאזון מ"ח שספקין צמרה צללה היו עמומדין צמ"ח ב' צללות ועובדי עזרה.

מסורת הש"ם

6) וְגַלְגַּל טַב. ע"ש פירש"י מה כמ. וביוש כבשי' בנכות מנ: וע"ש כבשי'ן. 7) וְנִמְשַׁח בְּדַרְסוֹת הַרְוִן דְּרַשֵׁת טַרְדַּן סָאן: 8) וְיִמְחַל עַבְד: קְדוּשִׁין טַב: 9) וְתַנְיָה רַב: 10) וְאֵל וְחַטָּאת כַּלִּיל וְכִי' מִלְקוּט. 11) שְׂבוּעוֹת טו, 12) וְנִכְרַסֵּת ה: 13) שְׁנַת לו. יומא מנ. שְׂבוּעוֹת טו, 14) וְכַסְפוֹן: נְעֻלָּה י' כ' ט' ר' ל' ע' ע'ינין. 15) וְכַסְפוֹן מ. חוֹלְוִין ג'. 16) וְיִסְתַּן לְיוֹת אֲמַר לֵיה וְכִי' שְׂבוּעִים מ. 17) וְגַלְגַּל בְּשִׁלְמָה. 18) ל' הַלְחַמְתָּ שְׁלֵטִי רַחֵם. 19) וְכִי' נִמְחַ וְכִי' יִעָשֶׂה וְכִי' רִשָׁתָּה עִשְׂרֵי. 20) וְיִשְׁרִי ט"ו. 21) שִׁיט סִימֵן קָדָךְ.

הגהות הב"ח

6) רש"י ד"ה כבשים דעת זכרים וכו': 7) ז"ה ואת חכמים שבאומים חכמי' עבודת קרבנות ומציאו למנחת מתוקה שנתו שהוא יסן ולא ירא: 8) **אם מעט ואם הרבה יאכל**. מתן שכרו: **כרבות הכוצה**. קרבנות: **רבו אוכליה**.

גליון הש"ים

רש"י ד"ה מאי רבתיב כו' ולא בתיב ביה חוקה. עיין גליל ק"ט ע"פ עינין נחלתי' רבה לשוע' ח"מ סתמ' א"י ס"ק ט':

מוסף רש"י

שימי את. אלה הוא המקשה לו תמניה (ע"ר כ"ט). חסס גדול מתוקן אטו ידע לתמן ממני' (בברכות מ"ג) כנסת דומיין אשמן לממלד לו רב היי שימי את. ונראה בעיני משום דבר דביה הוא קאמתי ליה הכי משום חמיניתיק, ולומר אה ידע להשיגו, ואי שנתמי שמה צינתי' היה לו כרב של היה וחקק עיניו למעלה הלך לא היה נפטר, ולא נטרלו לו, נטרי לא משמי שמר רב כי לאו אהם אלה לא אמר טן כנסת מקומות, ועד שנעמי משום דמתי' היה חזקת ליה, כי הוא דלמח (מעט ט') רחמנא לישנא' מיסופיה דרב שימי, ולא היה רחם רב שימי רב אש' היה דחוק ליה לרב פפא' ויהי אלו ת"ח העונקים בתורה. בהלכות עבודה (ב"ב כ"ד) כאילו מקשריין ומגישין לשמו. כאילו מקדישין אותן בנית המקדש (שם) וישתא אשה. ילול מטהרור עבודה (יומא ע"ב). אחד המרבה ואחד הממעיט. עש לו שכר לממעט כמו למרבה (ברכות י"א). מנין למתעסק בקדשים שחט פסול. שחט קדשים ולא כנסיהו אלא מתעסק בדברים חריס' (בבב"ב י"ח) כלומר מנין למתעסק פסול בקדשים כגון מתעסק בספין להגישו לו ולדקו' ושחט קדשים, שלא תמיון לטוס שחטק, אכל תמיון לטוס שחטק נעלמה ספר אלה שלא ענה לנעלים לטם חובה (חזקין י"ג). זו בדיניו הוא לעכב מנין. לזיה זאת סבר ידענו אולם ומיה מנז' היה דנפק לן ולא עינב ונתיב' (שם) קתיב זה היתמי ועמל' אלו למדים שמהו להמסין ולי' שאלמו, נעכב מנין, אשם לא תמיון יהא פסול (חזקין שם).

הדרן עלך מסכת מנחות

הרי עלי עשרון פרק שלשה עשר מנחות קי.

נשבעים בשם ה' לצלות: 6) דעת זכרים מיושבת עליהם יותר משל נקבות: בני צבל אין להם עול מלכות כשאר גליות שצבל ארלות: **מכירין אם ישראל**. בצבזון הראשון מכירין ואין מכזירין עולם: **ואם אביהם ששמיים**. 7) ששאלמניס דהקדוש צריך הוא ואין מאמניס בעבודת כוכבים: **שימי אם**. תמניה. אלה הוא שימי חסס גדול ומקשה לו דבר זה. יש אומרים רב לא היה זוקף ועיניו אלא כוצשן כל שעה משום נייעות: **זה הלומד תורה בטרהה**. עליו הוא אומר לשמי **לעולם הם עומדים והידי דמי מוצח בניו בשמים ומיכאל עומד ומקטיר עליו: מאי דכתיב זאת הסורה**. 8) ולא כתיב זה חוקה: **עולה ומנחה מיבעי ליה**. דליהו משמע זאת התורה היא עולה ומנחה כו': **אין לריך לא עולה וכו'**. דהכי משמע זאת התורה לעולה כלומר בתמקוס העולה למנחה שצביל המנחה כגון לכס שצבילכס כלומר התלמוד תורה מכפר על עוונותינו:

כפורס חטאם. כגון סדר קדשים דמייירי צהלכות עבודה: **שנה העובד**.

עבודת קרבנות ומציאו למנחת מתוקה שנתו שהוא יסן ולא ירא: **אם מעט ואם הרבה יאכל**. מתן שכרו: **כרבות הכוצה**. קרבנות: **רבו אוכליה**. **כהניס: ומה כשרון לצעליו**. להקדוש צריך הוא כי אס לרזת עיניו זה מתכוין לעוצה: **לצעל הדין**. לאומרים רשויות הרבה הן והדבר מוכיח שזה ששמו כך ציוס להקריב לו מנחה [וח] ששמו כך ציוס להקריב לו פריס וזה ציליס לכן נאמר צבולס ריח ניחוח לה': **אחד המרבה**. להציא קרבנות:

כדי שסאמר אעשה רזונו. להקריב לו קרבן ויעשה רזונו 9) לפי שהוא צריך לכן ואשדמנו: **לא לרזוני אסם וזכתיס**. כלומר לא לו להנלוומי שאיני רוצה להטריח אהכס לעשות על כהכס: **לרזונכס**. לצורך עלמכס לקיים מצוותי' שמהא כפרה לכס צך: **לרזונכס זכזכוס**. שמהא כוונתכס לשחוט פרט למתעסק בספין לתמן דבר אחר ושחט בהמת קדשים שפסולה: **מנין למתעסק**. דדבר אחר ושחט בהמת קדשים שהוא פסול: **זו צדינו הוא**. דמנזה לכין דעמו: **לרזונכס סוכסוהו**. שנה עליו הכמוז לעכב:

קראו 13) מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל רב אדא בר אהבה אמר מהכא 14) ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליו¹⁵⁾: תניא אמר רבי שמעון בן עזאי כוא וראה מה כתיב בפרשת קרבנות **שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא ה'** שלא ליתן פתחון פה לבעל דין לחלוק ונאמר בשור הנסד 10) **אשה ריח ניחוח** ובעוף הדק 11) **אשה ריח ניחוח** ובמנחה 12) **אשה ריח ניחוח** לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים ושמא תאמר לאכילה הוא צריך ת"ל 15) אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה ונאמר 16) כי לי חיתו יער בהמות בהררי' אלף ידעתי כל עוף הרים וזיו שדי עמדי 17) **האוכל בשר אבירים** ודם עתודים אשתה לא אמרתי אליכם זבחו כרי שתאמר אעשה רצונו ויעשה רצוני לא לרצוני אתם וזבחים אלא לרצונכם אתם וזבחים שנאמר 18) **לרצונכם תזבחהו דבר אחר לרצונכם תזבחהו** לרצונכם זבחו לדעתכם זבחו כדבעא מיניה שמואל מרב הוגא 19) מנין ל'למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר ושחט את בן הבקר שתהא שחיטה לשם בן בקר אמר לו זו בדינו הוא לעכב מנין 20) ת"ל לרצונכם תזבחהו לדעתכם זבחו:

קראו 13) מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל רב אדא בר אהבה אמר מהכא 14) ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליו¹⁵⁾: תניא אמר רבי שמעון בן עזאי כוא וראה מה כתיב בפרשת קרבנות **שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא ה'** שלא ליתן פתחון פה לבעל דין לחלוק ונאמר בשור הנסד 10) **אשה ריח ניחוח** ובעוף הדק 11) **אשה ריח ניחוח** ובמנחה 12) **אשה ריח ניחוח** לומר לך "אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין לבו לשמים: **גמ'** אמר ר' זירא מאי

קראו 13) מתוקה שנת העובד אם מעט ואם הרבה יאכל רב אדא בר אהבה אמר מהכא 14) ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליו¹⁵⁾: תניא אמר רבי שמעון בן עזאי כוא וראה מה כתיב בפרשת קרבנות **שלא נאמר בהן לא אל ולא אלהים אלא ה'** שלא ליתן פתחון פה לבעל דין לחלוק ונאמר בשור הנסד 10) **אשה ריח ניחוח** ובעוף הדק 11) **אשה ריח ניחוח** ובמנחה 12) **אשה ריח ניחוח** לומר לך אחד המרבה ואחד הממעיט ובלבד שיכוין את לבו לשמים ושמא תאמר לאכילה הוא צריך ת"ל 15) אם ארעב לא אומר לך כי לי תבל ומלואה ונאמר 16) כי לי חיתו יער בהמות בהררי' אלף ידעתי כל עוף הרים וזיו שדי עמדי 17) **האוכל בשר אבירים** ודם עתודים אשתה לא אמרתי אליכם זבחו כרי שתאמר אעשה רצונו ויעשה רצוני לא לרצוני אתם וזבחים אלא לרצונכם אתם וזבחים שנאמר 18) **לרצונכם תזבחהו דבר אחר לרצונכם תזבחהו** לרצונכם זבחו לדעתכם זבחו כדבעא מיניה שמואל מרב הוגא 19) מנין ל'למתעסק בקדשים שהוא פסול שנאמר ושחט את בן הבקר שתהא שחיטה לשם בן בקר אמר לו זו בדינו הוא לעכב מנין 20) ת"ל לרצונכם תזבחהו לדעתכם זבחו:

הדרן עלך הרי עלי עשרון וסליקא לה מסכת מנחות

קי.

מח א מיי מ"א מל' ת"ת הלכה ה טור ש"ע י"ד סימן רמו סוף כ:
מב ב מיי מ"א מל' פסחיי' הלכה ג:

תורה אור השלם

- ביום ההוא יהיה מנחת לך בתוך ארץ מצרים ומנחה אצל בוקלה לך;
- ביום ההוא יהי חמש עשר בארץ מצרים מדרבות שפת בנין ומשכבות לך בצאות עיר הקדש יאמר לאתו: ישעיהו י"ח כ:
- האמר לךרס ולא קרח ובעד מוכבים חתומ:

- אמר לצפון תני ולמזרח אל תכלאי הביאי בני מרחוק ובינוי מקצה הארץ: ישעיהו י"ג ו:
- כי ממזרח ששג ועד מבואו יזדל שמי בגוים ובעל מקום מקשר משג לשמי ומנחה טהורה כי גדול שמי בגוים אמר י צבאות: מלאכי א י"א
- שיר המעלות הנה כרובי את יי כל עבדי יי העמדים בביתי יי בצילות:

- תהלים קל"ד הנה אני ביה ביה למש יי אלוהי להקדוש לו להקטיר לפני קרנת סמים ומערתת תמיד ועלות לבקר ולעבד לשיבות ולקדשים ולמזרח יי אליהנו לעולם זאת על ישראל: דברי הימים ב ב ג
- זאת התורה לעלה למנחה ולחטאת ולאשם ולמזואים ולזבח השלמים: ויקרא י ז
- דבר אל אהרן ואל בניו לאמר זאת תורת החטאת במקום אשר תשחט לעלה תשחט החטאת לפני יי קדש קדשים וזא: ויקרא י ז
- וקרב וקריבו ייחזיקו במקום הקרבן את הפל המזבחה עלה אשה ריח ניחוח לך: ויקרא א ט
- וששע אתו בכבופי א יבדיל והקטיר אתו הכהן המזבחה על הוצעם אשר על האש עלה הוא אשה ריח ניחוח לך: ויקרא א יז
- הקבואה אל בני אהרן קמנו מלחה ומשענה על כל לבנהה והקטיר הכהן את אוקרתה המזבחה אשר ריח ניחוח לך: ויקרא ב ב
- מתוקה שנת הקרבן אם מעט ואם הרבה יאכל וישבע לעשיר אייננו מניח לו קהלת ה י
- ברבות הטובה רבו אוכליה ומה כשרון לבעליה כי אם ראות עיני:
- אמר לא אמר לך כי לי תבל ומלואה: תהלים ג יב
- כי לי כל חיתו יער בהמות בהררי אָלף ידעתי כל עוף הרים וזיו שדי עוף הרים וזיו שדי עמדי: תהלים ג י"א
- האוכל בשר אבירים ודם עתודים אשתה: תהלים ג י"א
- וכי תזבחו ובהן שלמים לך לרצונכם תזבחהו: ויקרא י"ח ה